

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 007057 20 Увп
Бања Лука, 21.4.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ћурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби О. Г. из М., заступаној по пуномоћнику С. Р. адвокату из З., (у даљем тексту: тужиља), против рјешења број ... од 7.9.2018. године Фонд ... (у даљем тексту: тужени), у предмету остваривања права на породичну пензију, одлучујући о захтјеву тужиље за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 007057 18 У од 21.10.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 21.4.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиље да јој тужени надокнади трошкове поступка.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке одбијена тужба против оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиље изјављена против рјешења Филијала ... у Б., број ... од 16.8.2018. године којим је одбијен захтјев тужиље за остваривање права на породичну пензију. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да како је тужиља рођена 9.12.1962. године, на дан смрти супруга који је погинуо као припадник В. Р. С. 28.5.1992. године је имала навршених 29 година живота, а нису имали заједничке дјеце, не испуњава услове из члана 71. Закона о пензијском и и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ број 134/11, 82/13 и 103/15, у даљем тексту: Закон о ПИО) да јој се призна право на породичну пензију, јер у смислу става 7. тог члана није до смрти супруга навршила 50 година живота, нити је имала навршених 45 година живота, а нити је у смислу става 8. тог члана са навршених 45 година живота прије смрти супруга, постала потпуно неспособна за привређивање, сходно чему је оспорени акт правилан.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужиља побија њену законитост, из основа прописаних чланом 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), што се односи на неправилну примјену закона и повреду прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Наводи да је право на пензију имовинско право, те је као такво заштићено чланом 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска

конвенција) која се директно примјењује у Б и Х и има приоритет над свим осталим законима, које право се такође штити и другим међународним документима, сходно чему сматра да оспорени акт није правилан, јер јој је требало признати право на породичну пензију иза погинулог супруга, припадника Војске Р С. Истиче да је као удовица радила и привређивала за живот док је била млађа, а протоком времена је остала без посла и са нарушеним здрављем, па је у међувремену напунила 50 година живота и нема запослења, а болује од више болести међу којима и мождани удар, због чега има повећане потребе у виду лијечења и издржавања, па како су доприноси за ПИО за њеног супруга редовно уплаћивани за вријеме док је радио, сматра да је повријеђено њено право тиме што јој није призната породична пензија, при чему тужени и није водио рачуна о њеном здравственом стању, нити о њеној даљој егзистенцији. Предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи или пресуда укине и предмет врати на поновни поступак, а тужени обавезе да јој надокнади трошкове по основу састава тужбе по пуномоћнику адвокату у износу од 600 КМ, а и предметног захтјева у истом износу, укупно 1.200 КМ, у року од 30 дана од дана доношења пресуде.

Тужени у одговору на захтјев у свему остаје код разлога оспореног акта, истичући да је побијана пресуда правилна, с обзиром да тужила никада није била корисник породичне пензије чије признавање тражи, па тако да се у конкретном случају и примјењује Закон о ПИО, као пропис који је и важио у тренутку подношења захтјева за остваривање права на породичну пензију. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор туженог, побијану пресуду и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Из списка управне ствари произилази да је поступајући по захтјеву тужиле од 10.8.2018. године за остваривање права на породичну пензију, Филијала Б. рјешењем од 16.8.2018. године одбила тај захтјев, утврђујући да тужила не испуњава услове за остваривање права на породичну пензију прописане одредбама члана 69. до 78. Закона о ПИО, јер је у моменту смрти супруга, који је погинуо 28.5.1992. године као припадник ВРС, имала навршених 29 година живота, а нису имали заједничке дјеце, па тако да то право може остварити са навршених 50 година живота само ако је у моменту смрти супруга имала навршених 45 година живота, што у конкретном није случај. То рјешење је одбијањем жалбе тужиле потврђено оспореним актом, који је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна а самим тим и законита.

Чланом 69. Закона о ПИО, који се и примјењује у конкретном случају, је прописано да право на породичну пензију имају чланови породице умрлог осигураника који је на дан смрти испуњавао услове за инвалидску пензију и чланови породице умрлог корисника старосне или инвалидске пензије, а чланом 70. истог закона је прописано да се чланом породице умрлог осигураника, односно корисника пензије сматра (између осталог) брачни супружник, односно удовица или удовац.

Чланом 71. став 1. истог закона је прописано да удовица има право на породичну пензију, ако је (између осталог) на дан смрти супруга навршила 50 година живота (тачка а.), ако је на дан смрти супруга била потпуно неспособна за привређивање, односно ако је таква неспособност настала у року једне године од дана смрти супруга (тачка б.). Ставом 7. тог члана је прописано да удовица која до смрти супруга није навршила 50

година али је имала навршених 45 година живота, има право на породичну пензију кад наврши 50 година живота, а ставом 8. истог члана да удовица која је до смрти супруга или до престанка права на породичну пензију навршила 45 година живота има право на породичну пензију прије навршених 50 година живота, ако постане потпуно неспособна за привређивање.

Како је у конкретном случају тужиља на дан смрти супруга имала навршених 29 година живота, а нису имали заједничке дјеце, неспорно је да не испуњава услове за остваривање права на породичну пензију, јер до смрти супруга није навршила 50 година живота у смислу члана 71. став 1. тачка а), нити је на дан смрти супруга била потпуно неспособна за привређивање, односно да је таква неспособност настала у року једне године од дана његове смрти, у смислу тачке б) тог става, па како до смрти супруга и није имала навршених 45 година живота, у смислу става 7. тог члана, нити је са тим навршеним годинама постала неспособна за привређивање, у смислу става 8. тог члана, не припада јој право на породичну пензију, како је то правилно образложено у оспореном акту, који разлози су потврђени побијаном пресудом, а које разлоге прихвата и овај суд.

Стога не стоје приговори тужиље да се у конкретном случају ради о повреди њених права заштићених Европском конвенцијом, односно чланом 1. Протокола број 1. уз ту конвенцију, а и другим међународним документима на које се у захтјеву позива.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, како ни остали наводи тужиље у предметном захтјеву нису могли утицати на другачије одлучивање, произилази да у побијаној пресуди није остварен ниједан од разлога из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се предметни захтјев одбија, на основу одредбе члана 40. став 1. ЗУС-а.

Како је предметни захтјев одбијен, тужиља нема право ни на накнаду трошкова поступка, па је и тај њен захтјев одбијен, на основу одредаба члана 49. и 49а. ЗУС-а.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић